

6.000 Mand. Men hvis der mod Landsiden ikke haves nogen anden Støtte end de Kystbatterier, som ere foreslaaede ved Strandmøllen og ved Mosede, ville Vilkaarene for Sikringsstyrken blive saa vanskelige, at den maatte forøges til 24,000 Mand. Hvis det endvidere tages i Betragtning, at de mobiliserede Tropper, den saakaldte Alarmeringsstyrke, i første Øjeblik kun i ringe Grad ere skikkede til Kamp i aaben Mark og til Trods derfor saa at sige øjeblikkelig skulle føres mod Fjenden, naar der ikke i Fredstid er anlagt faste Støttesteder, hvorfra de kunne afgive deres Ild dels sammen med Sikringsstyrken og dels sammen med det i Stillingens faste Værker anbragte Skyts, og at det derfor ogsaa for Alarmeringsstyrkens øjeblikkelige Anvendelse bliver af allerstørste Betydning, at der ved København findes forberedte Stillinger, og at man i det hele taget kun ved Anlæg af saadanne Stillinger kan gøre sig Haab om at opholde et overraskende Angreb saa længe, at de paa Sjælland udenfor København mobiliserede Afdelinger kunne gribe ind, og man derefter med samlede Kræfter kan faa Mulighed for at afvise et Angreb —, naar alt dette tages i Betragtning, kan jeg ikke skønne rettere, end at det maa kunne lykkes under en eller anden Form at naa til en Forstaaelse om Sikringen af Hovedstadens Landside, og jeg tror, at man vil foretrække den Løsning, der kræver den mindste Udskrivning af Mandskab og derved ikke alene fordrer det mindste Bidrag fra Statens Side, men ogsaa medfører mindst Ulempe og Udgift for Befolkningen.

Jeg fremhæver, at det tillige er af overordentlig Betydning for Forsvaret, at vi ved passende Anlæg paa Forhaand kunne søge at give vore Tropper en Overlegenhed overfor deres eventuelle Angribere, saa at de ikke skulle være nødt til at kæmpe, som det hedder, paa lige Vilkaar. Det vil nemlig i Virkeligheden ikke blive paa lige Vilkaar, det vil under alle Omstændigheder blive paa højst ulige Vilkaar, thi der er ikke Tvivl om, at enhver Angriber, der vil forsøge at krænke vor Neutralitet, vil være forsynet med Tropper, der baade i Uddannelse og S sammensætning ville være vore overlegne.

Der er, som sagt, ikke nogen som helst Tvivl om, at baade Generalstaben og vore andre ansvarlige militære Myndigheder ubetinget ville foretrække en Sikring af Landsiden saaledes som foreslaaet af Hærens tilfornordnede fremfor en anden Løsning.

Og naar det nu er lykkedes at komme til et Resultat om Ordningen af Søbefæstningen, saaledes at man vel tør forvente, at Sagkundskaben vil give sin Tilslutning til det Forslag, som nu foreligger for Søbefæstningens Vedkommende, selv om ikke de Ønsker, som ere fremsatte af de sagkyndige, i enhver Henseende ere imødekomne, vil jeg haabe, at det ogsaa maa lykkes at komme til en Forstaaelse om en Ordning af Forsvaret af Landsiden. Og jeg tror, at det i saa Henseende er en Betingelse, at den rette Forstaaelse af Betydningen af Landforsvaret er til Stede — den synes ikke efter de faldne Udtalelser at være til Stede i Øjeblikket —, og tillige, at den rette Villie til at naa en Overenskomst er til Stede.

Jeg skal tillade mig her at knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, der blev fremsatte af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Det ærede Medlem sagde, at ved de afholdte Valg var der for Landbefæstningen afgivet et Stemmetal paa omtrent 120,000 og mod Landbefæstningen omtrent 200,000. Tallenes Rigtighed er hidtil ikke bestridt, saa vi kunne vel gaa ud fra, at de omtrentlig ere rigtige. Men jeg anser det ingenlunde for udelukket, at en stor Del af de 200,000 Stemmer, der nu antages at være afgivne mod Landbefæstningen, kunde være blevne afgivne for Landbefæstningen, hvis det havde drejet sig om et Forslag, hvor man var enig om — saaledes som Flertallet har foreslaaet — at udvide og forstærke Søbefæstningen, anlægge Kystbefæstninger og udvikle ogsaa det mobile Forsvar, hvor altsaa Spørgsmaalet kun vil dreje sig om: Skulle vi foruden alt det andet tillige sikre Landsiden ved faste Værn? Hvis det Spørgsmaal havde foreligget, er jeg stærkt i Tvivl om, hvorvidt virkelig alle disse 200,000 Stemmer var blevne afgivne mod Landbefæstningen. Det er ved mange Lejligheder blevet sagt mig, baade af Mænd tilhørende det radikale Parti og tilhørende det socialdemokratiske Parti, at skulle vi endelig have et Forsvar, skal det ogsaa være et Forsvar, som anses for at være fyldestgørende.

Det ærede Medlem sagde, at det skulde have været Hensigten med Planen af 1879, at vi udelukkende baserede vort Forsvar paa Hovedstaden, og at man maaske kunde tænke sig, at noget lignende var Tilfældet, hvis vi ogsaa nu indrettede et Forsvar af Københavns Landside ved faste Værker. Men det er dog fra sagkyndig Side gentagende og meget bestemt og stærkt be-